

MINIKATECHEZE MIMO LITURGICKÝ PROSTOR

0 - 10 let, předškolní věk, mladší školní věk, 1. stupeň ZŠ 1. - 4. třída

8. neděle mezidobí cyklus A

Sión říká: "Hospodin mě opustil, Pán na mě zapomněl." Copak může zapomenout žena na své nemluvně, není jí líto plodu vlastního těla? I kdyby ona zapomněla, já přece na tebe nezapomenu!" (Iz 49, 14-15)

Kněz si zavolá děti nadšeně před obětní stůl: „Děti, pojděte dopředu!“
Doporučuje se, aby si sám posadil do podřepu nebo na taburet.

Pomůcky, které doporučujeme: text dramatizace:

+ fotografie, na které maminka učí dítě chodit

+ text pro dramatizaci (text je orientační, lze obměnit, různě s ním pracovat), scéna, tento text je převzatý z www.pastorace.cz, dramatizace je určena pro dva herce (maminka a syn)

Maminka sedí a přebírá fotky, syn přichází a hubuje

Syn: "Tak jsem se včera tolik modlil, abych dostal jedničku z té vlastivědy, a Pán Bůh asi neslyší nebo mě nemá rád. Trojku jsem dostal!" (posadí se vedle maminky a chvíli oba mlčí)

Syn pokračuje: "Co to děláš?"

Maminka: "Rovnáš fotky. Podívej, tady jsi ty, když ti byl rok, zrovna jsi se učil chodit..."

Syn si vezme fotky od maminky a prohlíží: "To jsem tak brečival? Tady na té fotce, podívej!"

Maminka: "Ano, to si pamatuju, učil ses chodit a spadsi, když jsem tě pustila, abys šel sám.

Myslíš, že jsem tě pustila, protože bych tě neměla ráda?"

Syn: "Ne, vždyť já vím, že mě máš ráda. To je přece normální, že se padá, když se děti učí chodit... A proč se mě na to ptáš?"

Maminka: "Protože ti nepříjde zvláštní, když jsem tě pouštěla z náručí já, když jsi chtěl umět chodit a ty jsi přitom upadnul a plakal. A přijde ti zvláštní a zlobíš se, když ti Bůh nešeptá do ucha to, co neumíš z vlastivědy. Líbilo by se ti, kdybych tě pořád vodila za ruku, abys náhodou neupadnul, aby se ti nic zlého nestalo?"

Syn: "Ne, to by se mi všichni smáli!"

Maminka: "Já bych to taky nedělala, neboj. Já mám radost z toho, co všechno sám dokážeš a umíš. Jsem na tebe pyšná. A Bůh je daleko lepší tatínek než my dva s tatínkem dohromady. I on má radost z toho, co už všechno dokážeš."

Syn: „Bůh je opravdu tím nejlepším tatínkem, který mě nikdy neopustí a chce pro mě jen to nejlepší. Nenapovídá, protože kdyby to dělal, zůstal bych malým, hloupým lenochem“.

Pro dramatizaci je potřeba dvou účinkujících. Například dvě starší děti nebo katecheta a jedno dítě. Společně přečtou text, mohou i krátce improvizovat podle scénáře. Dramatizace slouží k reálnější představě problematiky. Dramatizací může katecheze končit, viz poslední dva odstavce nebo následuje katecheze:

Děti, máte tajná, úplně nejtajnější přání, o kterých neví nikdo, jen Pán Ježíš? (*dát prostor dětem, nehodnotit*)

Někdy nás čekají úkoly, které jsou těžké, a my si nejsme jistí, že je zvládneme. A tak je v modlitbě svěřujeme Pánu Bohu. Jenže někdy se stane, že se to, za co se modlíme, nesplní. A to se pak umíme hodně zlobit a vůbec tomu nerozumíme.

Děti má někdo z vás mladšího brášku nebo sestřičku? (*dát dětem prostor, nehodnotit*)

To si jistě pamatujete, když se učili chodit. Maminka je držela za ruce, aby neupadli, a pak je pustila, aby to zkusili sami. A oni zase upadli. A myslíte, že je maminka pustila proto, že je nemá ráda? (*dát dětem prostor, nehodnotit*)

Ten kdo nemá zkušenost s mladším bráškou nebo sestřičkou má jistě zkušenost, kdy jej maminka učila jezdit na kole nebo na lyžích nebo na bruslích nebo třeba stříhat nůžkami nebo krájet nožem.

Maminka nás má moc ráda, miluje nás a právě proto nás pouští a dovolí používat nůžky nebo nůž, abychom se učili a dokázali to sami. Ani pro ni to není lehké, ale dělá to, i když má obavy. A je na nás velice pyšná. A tak je to i s Pánem Ježíšem, i Bohem Otcem. Velice nás miluje, a i když se nám nesplní, o co zrovna prosíme, nikdy nás neopustí. Chce pro nás to nejlepší. Bůh nás nechává, ale stojí při nás, abychom se hodně naučili a rostli a nezůstali malými a hloupými lenochy.

Moc Vás chválím a děkuji Vám. Pojdme do kostela, kde Vás pan farář zavolá, abyste se přišly společně pomodlit Otčenáš.